

Фінансове забезпечення ліквідаційних процедур при банкрутстві підприємства у більшості випадків має вимушений характер і регулюється чинним законодавством. Здійснення ліквідаційних процедур розпочинається після прийняття рішення арбітражного суду про визнання підприємства банкрутом. Фінансове забезпечення ліквідаційних процедур пов'язане з розробкою відповідного бюджету, підготовкою активів до реалізації, забезпеченням вимог кредиторів за рахунок реалізованого майна.

Отже, своєчасне виявлення кризового стану підприємства, його облік та всебічний аналіз дозволяють попередити неплатоспроможність підприємства на ранніх етапах, в рамках ще не збудженої справи про банкрутство.

Література:

1. Братищенко Ю. Підстави банкрутства / Ю. Братищенко // Економіка, фінанси, право. – 2002. – №1.
3. Стельмашук Ю.А. Методи діагностики фінансового стану і схильності підприємства до банкрутства / Ю.А. Стельмашук // Економіка АПК. – 2007. – №2.
4. Рогальська Н.Г. Банкрутство і фінансова санація підприємств / Н.Г. Рогальська. – Опорний конспект лекцій. – Херсон, 2007.

Науковий керівник: к.е.н., доцент **Черкавська Т.М.**, Дніпропетровська державна фінансова академія.

НЕОБХІДНІСТЬ ВИКОРИСТАННЯ АГРАРНОГО ПОТЕНЦІАЛУ

**Сидорук Ю.М.,
Пітюренко К.В.**

Державний ВНЗ «Національний гірничий університет»

Фермерське господарство є формою підприємництва громадян України, які виявили бажання виробляти товарну сільськогосподарську продукцію, займатися її переробкою і реалізацією. Разом із колективними сільськогосподарськими підприємствами воно, в умовах ринкових відносин має забезпечувати споживачів продовольством, продуктами харчування та сільськогосподарською сировиною. Фермерське господарство це, як правило, сімейно-трудова об'єднання мешканців села, життя і побут яких пов'язаний з рільництвом, особистою працею, спрямованою на виробництво товарної маси продуктів харчування, продовольства і сировини та на одержання доходів, а отже й на забезпечення існування цього господарства та добробуту його членів. Досвід останніх років показав, що сімейний фермерський бізнес значно стійкіший перед різними економічними негараздами. За сукупністю таких факторів, як економічна ефективність, соціальна стабільність, екологічна безпека, ставлення до свого історично освоєного довкілля та поселенської мережі, гармонія стосунків людини з природою, стійкість до виживання в умовах різних катаклізмів, перевага безумовно на боці фермерських господарств. З масовою організацією фермерських господарств аграрна

економіка стане антимонопольною та конкурентоздатною. Фермерські господарства спроможні збільшити виробництво і поповнити торгівлю продуктами харчування і тим самим зробити вагомий внесок у вирішення національної продовольчої проблеми.

Недостатність забезпечення потреб внутрішнього ринку споживчими товарами призвело до значних дисбалансів між попитом та пропозицією. Вирішення цієї проблеми певною мірою пов'язане з насиченням внутрішнього ринку споживчими товарами вітчизняного виробництва. Імпортна експансія найбільше торкнулася продуктів харчування і товарів текстильної промисловості, що створило певні загрози для економічної безпеки. Критична ситуація склалася у продовольчому секторі. Після лібералізації зовнішньої торгівлі на певних сегментах споживчого ринку відбувається витіснення вітчизняної продукції імпортною. Крім того, членство України в СОТ розширено доступ імпорту аграрної продукції. Продовольчу небезпеку на сьогодні створює стале нарощування імпорту товарів продовольчої групи. Імпорт продуктів харчування у внутрішньому споживанні становить близько 30%, що суттєво перевищує граничний рівень продовольчої безпеки. Щоб витримати конкурентну боротьбу, фермери повинні постійно розширювати випуск товарної продукції шляхом вдосконалення господарської діяльності, зростання механізації, інтенсифікації, спеціалізації виробництва на базі безперервного збільшення капіталовкладень, а також за рахунок концентрації землі в одному господарстві.

Для ефективного використання аграрного потенціалу потрібно збільшувати питому вагу не лише більш конкурентоспроможної рослинницької продукції, а й менш конкурентоспроможного тваринництва. Для розвитку тваринництва потрібна державна цільова підтримка фермерських господарств, що дасть змогу збільшити виробництво м'ясо-молочної продукції. Для подолання дисбалансів у структурі зовнішньої торгівлі агропромислової продукції необхідно нарощувати власне виробництво продукції кінцевого споживання, тобто здійснювати імпортозаміщення.

На сьогодні в Україні відсутні довготермінові концепції та програми розвитку агропромислового виробництва (на 10–15 років і більше). У зв'язку з цим державна підтримка і регулювання агропромислового виробництва здійснюють переважно в короткотерміновому режимі та орієнтуються на поточні потреби сільського господарства. Виникла потреба поновити практику державного довгострокового соціально – економічного прогнозування.

Література:

1. Мозарані А., Корольчук О., Мельник Т. Економічна безпека України в умовах глобалізаційних викликів / А. Мозарані, О. Корольчук, Т. Мельник: монографія. – К.: НІСД, 2010.

Науковий керівник: к.е.н., доцент **Черкавська Т.М.**, Дніпропетровська державна фінансова академія.